

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.647 van 25 januari 2001
in de zaak A. 65.231/VII-19.342.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen

de Belgische staat, vertegenwoordigd door
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat
XXX, van Bengaalse nationaliteit, op 21
augustus 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van de Minister van Binnen-
landse Zaken van 21 juni 1995 tot weigering van ino-
verwegingname van een vluchtelingenverklaring;

Gelet op het arrest nr. 59.311 van 26
april 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de
tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt
verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 20 november 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 15 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2001, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 16 januari 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
R. LAMRABET die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van
Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker komt op 18 november 1994 België binnen en verklaart zich op 21 november 1994 vluchteling.

1.2. Op 30 november 1994 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 6 april 1995 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 1994 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 4 januari 1995 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal : Bangla machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten, zou sinds 1992 lid zijn van de 'Awari Jubo League'. Sinds 1993 zou hij 'organizing secretary' zijn van 'ward no. 3'. Zijn buurman, SIRAGUL ISLAM, een vakbondsleider binnen de 'Bangladesh Nationalist Party' (B.N.P.), vroeg hem herhaaldelijk lid te worden van de 'B.N.P.', doch betrokkene weigerde. Toen SIRAGUL en zijn aanhangers betrokkenes huis aanvielen in december 1993, weigerde de politie de klacht te noteren. De politie raadde hem aan het advies te vragen aan het lokale parlements lid. Deze raadde betrokkene aan gewoon lid te worden van de 'B.N.P.', hetgeen hij opnieuw weigerde. Toen SIRAGUL ISLAM in februari 1994 gewond werd in een gevecht met leden van de 'Communist Party', werd betrokkene opgemerkt. Later werd hij beschuldigd van die aanval. Betrokkene vluchtte naar verschillende plaatsen doch de politie zou hem steeds op het spoor gekomen zijn. Toen SIRAGUL in het hospitaal overleed, raadden de partijleden van betrokkene hem aan het land te verlaten.

Op 2 juni 1994 verliet hij Bangladesh om via India, Roemenië en Italië in België aan te komen op 18 november 1994 zonder geldige reisdocumenten.

Betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal verschillen in een aantal punten van de verklaringen die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo rept hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over het feit dat de politie hem op het spoor kwam in Torabo, in het Comilla-distrikt en in Chittagong. Het ontbreken van deze gegevens is des te opmerkelijk aangezien deze juist de rechtstreekse aanleiding zouden geweest zijn van betrokkenes vlucht naar het buitenland. Bovendien geeft hij geen afdoende verklaring

waarom hij niet in Munshigang of Narayangang bleef. Betrokkene geeft daarenboven geen afdoende verklaring waarom hij niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen.

Tenslotte bezitten de door de betrokkene voorgelegde documenten te staving van zijn relaas, onvoldoende bewijskracht om de aard van de beslissing te beïnvloeden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 april 1994.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

1.4. Op 2 mei 1995 dient verzoeker door middel van zijn toenmalige raadsman een nieuwe asielaanvraag in. Die aanvraag luidt als volgt :

"(...)

Geachte Mevrouw, geachte Heer,

Ik wordt thans geraadpleegd door de Heer Mohammed Rabiullah, vluchteling van de Bengalese nationaliteit, geboren te Dhaka Bangladesh, op 10 april 1974.

De Heer R heeft woonplaats gekozen te 3800 Sint-Truiden, Spoorwegstraat 27.

Cliënt werd op 6 april 1995 in kennis gesteld van een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen dd. 6 april 1995 (copie in bijlage) waarbij hem het bevel gegeven werd het grondgebied te verlaten.

Mijn cliënt wenst bij deze een tweede aanvraag tot asiel in te dienen.

De Heer R. is namelijk in het bezit gekomen van nieuwe gegevens en bewijsstukken, afkomstig uit Bangladesh, die zijn eerder feitenrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal bevestigen. De documenten die thans worden aangebracht hebben een ernstige bewijswaarde en tonen aan dat cliënt zijn land van herkomst diende te ontvluchten uit angst voor vervolging op grond van zijn politieke en religieuze overtuiging.

De nieuwe bewijsstukken bestaan uit : 1) een ondertekende verklaring van AMIR GOSHIN GAZI, secretaris-generaal van de Awami Jubo League te Dhaka, Bangladesh, dd. 10 januari 1995 en 2) een ondertekende brief van DEWAN LIAQUAT UDDIN, advocaat van de Awami Jubo League bij het Bangladesh Supreme Court (High Court Division) dd. 7 januari 1995.

De verklaring van AMIR HOSHIN GAZI, opgesteld in het Bangla, bevestigt dat Mohammed Rabiullha een zeer actief lid is van de Awami Jubo League te Dhaka, Bangladesh, en sedert 1993 de functie van 'organizing secretary' waarneemt van 'ward n/ 3' van de partij. Bij de verklaring van de secretaris-generaal van de Awami Jubo League is een lijst gevoegd die de samenstelling weergeeft van het politiek comité 'ward n/ 3' waarvan cliënt deel uitmaakt. De eerste kolom van de betreffende lijst vermeldt de partijfuncties, de tweede kolom de mensen die deze functies bekleden. De naam van cliënt en zijn functie van 'organizing secretary' zijn onderlijnd.

De taak van 'organizing secretary' is een vrij belangrijke taak met het oog op de public relations van de partij. Cliënt was in zijn opdracht zeer gedreven en speelde een belangrijke rol bij de bekendmaking van zijn partij en haar programma te Dhaka.

Het B.N.P., de Bangladesh Nationalist Party, reageerde met een zekere afgunst op de ijver van M. R. als "organizing secretary" van de oppositiepartij. Zijn buurman, SIRAGUL ISLAM, een vakbondsleider binnen het B.N.P., trachtte cliënt meermaals te overhalen om toe te treden tot het B.N.P., maar deze weigerde consequent. In december 1993 werd de winkel van cliënt en zijn broer door aanhangers van SIRAGUL ISLAM aangevallen. De politie weigerde echter de klacht van cliënt te noteren. De verklaring van Azmir Hoshin Gazi bevestigt dat het B.N.P. inderdaad bedreigingen uitte aan het adres van Mohammed Rabiullha.

In februari 1994 was de Heer Rabiullha getuige van een heftige woordenwisseling tussen SIRAGUL ISLAM en enkele leden van de Communistische Partij. De woordenstrijd onttaardde evenwel in een gevecht waarbij SIRAGUL ISLAM gewond raakte. Cliënt kon zich aan het tumult onttrekken en ging huiswaarts.

De familieleden van SIRAGUL ISLAM dienden daarop op 24 februari 1994 klacht in tegen de in het gevecht betrokken communistische partijleden, maar ook tegen cliënt die zich nochtans de ganse tijd afzijdig had gehouden en vertrok toen zich het eigenlijke gevecht ontspon. Zodoende werd Mohammed Rabiullha als een zondebok opgevoerd en ten onrechte beschuldigd van de aanval op SIRAGUL ISLAM.

Tot overmaat van ramp bezweek SIRAGUL ISLAM 12 dagen later aan zijn verwondingen.

De verklaring van de secretaris-generaal van de Awami Jubo League te Dhaka onderlijnt dat Mohammed Rabiulla in deze onterecht en valselijk beticht werd. Het risico op een politieke afrekening en vervolging was dusdanig groot dat de partij cliënt de raad gaf, niettegenstaande zijn onschuld, het land te verlaten.

Uit het tweede bewijsstuk, de brief van DEWAN LIAQUAT UDDIN, advocaat bij het Bangladesh Supreme Court (High Court Division) opgesteld in het Engels, blijkt vooreerst dat de datum en het feit van de beschuldiging van cliënt volledig overeenstemt met zijn versie voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal.

Maar belangrijker nog, de advocaat bij het Supreme Court stelt in zijn schrijven uitdrukkelijk dat de Heer Mohammed Rabiulla ten onrechte werd beschuldigd van de aanval op SIRAGUL ISLAM ('Although you have been falsely implicated In this case ...').

Niettegenstaande zijn onschuld acht zelfs de advocaat DEWAN LIAQUAT UDDIN het raadzaam dat Mohhamed Rabiulla niet voor de rechtbank zou verschijnen. Dit geeft te kennen dat cliënt in Bangladesh niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen.

Nu het B.N.P. het politie- en gerechtelijk apparaat beheerst en cliënt, weliswaar ten onrechte, beschuldigd werd van de aanval op een B.N.P.-vakbondsleider, is de kans zeer groot dat in eerste orde politiek over cliënt zal geoordeeld worden, een vrees die door DEWAN LIAQUAT UDDIN in zijn schrijven bevestigd wordt.

De nieuwe documenten die worden aangereikt hebben een ernstige bewijswaarde ter staving van het relaas van cliënt voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal. Ik ben van oordeel dat deze nieuwe stukken voldoende belangrijk en bewijskrachtig zijn om een andere beslissing ten aanzien van de Heer Mohammed Rabiulla te rechtvaardigen.

Daarom verzoek ik hierbij namens cliënt een tweede maal om politiek asiel.

In de hoop op een gunstig gevolg aan zijn verzoek en U dankend voor de welwillende aandacht die U aan deze aanvraag wenst te besteden, verblijf ik (...).".

1.5. Op 21 juni 1995 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van

inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat (reden van de beslissing) betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 21.11.94; een bijlage 26bis werd betekend op 30.11.94 waartegen beroep werd ingediend dat werd verworpen.
Op 21.06.95 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in.
Hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land en brengt geen nieuwe elementen aan ter staving van deze aanvraag.";

2.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 50, 3e lid en artikel 62, 1e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de tegenpartij de tweede asielaanvraag van verzoeker weigerde in overweging te nemen en deze beslissing gebrekkig motiveerde

Terwijl verzoeker nieuwe elementen had aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en terwijl voornoemde artikelen aan de tegenpartij opleggen haar beslissingen met redenen te omkleden.

Vooreerst dient bepaald te worden wanneer er sprake is van een nieuw element.

De tegenpartij kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen wanneer de nieuwe elementen 'geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen'. (artikel 50, 3e lid wet 15.12.1980)

Zoals het geformuleerd wordt, is dit artikel eigenlijk onbegrijpelijk daar er per definitie geen enkele fase in de procedure bestaat waarin de vreemdeling een element kon aanbrengen dat betrekking heeft op feiten die nog niet plaatsgevonden hebben...

Tijdens de parlementaire voorbereiding formuleerde de Minister het doel van deze bepaling als volgt :

'Het is de bedoeling te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op een kunstmatige wijze verlengt door voor een tweede of volgende keer een aanvraag in te dienen, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangetoond dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling. Het gaat dus om vreemdelingen die vroeger reeds een aanvraag hebben ingediend en die de mogelijkheid hebben gehad om tegen een weigering in beroep te gaan. De weigering overeenkomstig artikel 50, alinea 3, kan worden beschouwd als een weigering om een zaak met dezelfde partijen en hetzelfde voorwerp een tweede keer te onderzoeken. Een eventueel tweede onderzoek van dezelfde aanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt'. (Memorie van toelichting, Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p 9)

Artikel 50, 4e lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat 'een beslissing om een verklaring niet in aanmerking te nemen alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld'.

In haar arrest van 14.07.1994 onderzocht het Arbitragehof de draagwijdte van artikel 50, 3e en 4e lid van de wet van 15.12.1980 :

'De wetgever heeft aldus gepoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen. Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling :

- a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en
- b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

...

Die bepaling voert aldus slechts een specifiek geval in waarin de vordering tot schorsing voor de Raad van State niet ontvankelijk is. Alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal de Raad van State nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld'.

In casu is de derde voorwaarde voor de onontvankelijkheid niet vervuld daar uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker wel nieuwe gegevens aanbracht.

Bijgevolg dient de vordering tot schorsing wel ontvankelijk verklaard te worden.

Verzoeker maakte bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag geen misbruik van de procedure. Hij maakte weliswaar reeds tijdens zijn verhoor door de Commissaris-generaal in het kader van het dringend beroep inzake zijn eerste asielaanvraag, melding van het feit dat hij contact had opgenomen met zijn familie in Bangladesh met de vraag om bewijsstukken te laten opsturen (verhoorverslag Commissariaat-generaal p 1). Verzoeker nam namelijk contact op met zijn neef in Bangladesh die op zijn beurt de advocaat van verzoeker raadpleegde. Jammer genoeg verliep er enige tijd eer verzoeker in het bezit raakte van de nodige documenten en nam de Commissaris-generaal een beslissing vooraleer verzoeker de desbetreffende documenten ontving. Het was bijgevolg onmogelijk voor verzoeker om die nieuwe gegevens aan te brengen toen de procedure hangend was voor de Commissaris-generaal.

Bovendien gaat één van de nieuwe stukken over een rechtszaak die nog moest voorkomen na het verhoor van verzoeker door de Commissaris-generaal (zie infra).

Uit de aangevochten beslissing blijkt helemaal niet of de tegenpartij de nieuwe gegevens al dan niet geanalyseerd heeft. De motivering van de aangevochten beslissing stelt alleen dat 'betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land en geen nieuwe elementen aanbrengt ter staving van zijn asielaanvraag'.

Ofwel bevinden de door verzoeker aangebrachte nieuwe gegevens zich niet in het dossier van de tegenpartij, ofwel is de tegenpartij van oordeel dat de aangebrachte gegevens geen nieuwe elementen uitmaken.

De eerste hypothese is vrijwel onmogelijk daar de documenten met nieuwe elementen tot viermaal toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit het feitenrelaas blijkt namelijk dat de advocaat van verzoeker in een aangetekend schrijven aan de tegenpartij van 3.05.1995 uitgebreid toelichtte waarop de tweede asielaanvraag van verzoeker gebaseerd was en copie van de nieuwe stukken in bijlage toevoegde. Dit schrijven en de stukken raakten echter zoek op de Dienst Vreemdelingenzaken waarop de advocaat van verzoeker op 19.05.1995 het hele pakket opnieuw aangetekend verstuurde. Het scenario herhaalde zich echter en de documenten werden een derde maal verzonden. Op 8.06.1995 werd verzoeker dan via zijn advocaat door de tegenpartij uitgenodigd om ter plaatse zijn tweede asielaanvraag te komen toelichten. Tijdens dat onderhoud toonde verzoeker nogmaals alle nieuwe gegevens en legde

uit waarom zij van belang waren voor zijn zaak en in welk opzicht zij nieuwe elementen uitmaakten.

Bijgevolg is het onmogelijk dat de tegenpartij de door verzoeker aangebrachte documenten niet onder ogen gehad heeft daar zij tot viermaal toe meegedeeld werden.

Indien de tegenpartij, zoals in de tweede hypothese gesteld werd, van oordeel zou zij dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe elementen in de zin van artikel 50, 3e lid van de wet van 15.12.1980 zouden uitmaken, heeft de tegenpartij de aangevochten beslissing gebrekkig gemotiveerd.

Er is zelfs sprake van een volledige afwezigheid van motivering daar de tegenpartij op geen enkele manier uitlegt waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe elementen vormen.

Het 'nieuw' zijn van de gegevens werd door de toenmalige advocaat van verzoeker, Mr Vits, in zijn brief van 3.05.1995 uiteengezet met name : Een eerste document betreft een verklaring van Amir Hoshin GAZI, secretaris-generaal van de Awami Jubo League te Dhaka. Dit stuk bevestigt het lidmaatschap van verzoeker en zijn rol in die partij. Dat wordt nog verduidelijkt door het bijgevoegde organigram van de partij waarin verzoekers functie van 'organizing secretary' onderlijnd werd.

Een tweede document betreft een brief aan verzoeker van zijn Bengaalse raadsman die hem informeert over de stand van zijn rechtszaak. Er dient opgemerkt te worden dat deze brief op 7.01.1995 verstuurd werd door zijn advocaat naar het adres van verzoeker in Bangladesh. Bijgevolg dateert de brief van na het verhoor van verzoeker door de Commissaris-generaal op 4.01.1995 in het kader van het dringend beroep binnen zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kwam pas veel later, na de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, in bezit van deze brief. Bijgevolg bevat deze brief nieuwe elementen ten aanzien van deze door verzoeker aangebracht tijdens zijn de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

De Bengaalse advocaat van verzoeker deelt hem mee dat zijn zaak binnenkort voorkomt en dat hij een zware veroordeling vreest. Ook bevestigt hij dat verzoeker ten onrechte beschuldigd werd. Aangezien het over een rechtszaak gaat die, op het moment van het verhoor door de Commissaris-generaal, nog niet voorgekomen was, vormt dit bewijsstuk niet alleen een bewijs van reeds eerder door verzoeker afgelegde verklaringen maar gaat het ook over een nieuwe gebeurtenis. Aangezien de Commissaris-generaal zijn bevestigende beslissing onder andere steunt op het feit dat verzoeker geen afdoende verklaring geeft waarom hij niet op een eerlijk proces kan rekenen, is dit nieuwe gegeven van cru-

ciaal belang. Uit de brief van zijn Bengaalse advocaat blijkt namelijk dat zelfs zijn eigen raadsman ervan overtuigd is dat zijn cliënt niet op een eerlijke behandeling van zijn proces kan rekenen.

Zelfs indien de tegenpartij van oordeel zou zijn dat deze nieuwe bewijsstukken geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 50, 3e lid van de wet van 15.12.1980, had zij in haar beslissing moeten motiveren waarom de documenten geen nieuwe elementen uitmaken.

Door de motivering van de aangevochten beslissing te beperken tot de formule 'betrokkene verklaart niet naar zijn land te zijn teruggekeerd en brengt geen nieuwe elementen aan ter staving van zijn asielaanvraag', heeft de tegenpartij niet uitgelegd waarom zij van oordeel is dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 50, 3e lid van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg is haar motivering stereotiep en gebrekkig en schendt zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en artikel 62, 1e lid van de wet van 15.12.1980 die aan de tegenpartij de verplichting opleggen haar beslissingen met redenen te omkleden.

Verzoekende partij meent dat het middel ernstig en kennelijk gegrond is en vraagt daarom de toepassing van artikel van artikel 94 van het regentsbesluit van 23.08.1948.";

2.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveeringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn;

Overwegende dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat die nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; dat de wetgever met die bepaling beoogt een specifieke vorm van misbruik van de procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen;

Overwegende dat verzoeker zich voor de eerste maal vluchteling verklaarde op 21 november 1994; dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 november 1994 hem het verblijf weigerde; dat de gemachtigde van de Minister tot dat besluit kwam omdat zijn motieven vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat hij zijn land verliet zonder de gerechtelijke procedure te volgen met betrekking tot een onterechte beschuldiging van moord; dat die weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 april 1995; dat de Commissaris-generaal in die beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat met de verzoekende partij moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing

uitermate summier is gemotiveerd; dat eveneens moet worden vastgesteld dat hij wel degelijk nieuwe documenten heeft aangebracht betreffende de feiten die verzoeker ertoe hebben gebracht zijn land te verlaten; dat met verzoeker kan worden aangenomen dat hij bedoelde documenten maar heeft kunnen bekomen nadat de procedure betreffende zijn eerste aanvraag was afgesloten; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de nieuwe aanvraag en de bijhorende stukken op behoorlijke wijze werden onderzocht; dat zulks evenmin blijkt uit de bestreden beslissing waarin voornoemde documenten niet eens worden vermeld; dat bezwaarlijk staande kan worden gehouden dat er te dezen sprake is van het soort misbruik van de procedure dat de wetgever heeft willen voorkomen met artikel 51/8 van de voormelde wet; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 juni 1995 tot weigering van inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari tweeduizendeen, door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.